

Bir Karafatmanın Günlüğü

– derya-damla · 12 Aralık 2009

Dün gece yine ölümle burun buruna geldim. Kendime bir zarar geleceğinden değil ama karım Cemile ne yapar sonra. Biz akşam yemeğimizi genelde saat 11-12 gibi yedik, ama ev sahiplerimizin misafiri geldiğinden geç vakitlere kadar oturup yatmadılar. Neyse ki konukların gitmesiyle birlikte uykuya daldılar. Bir süre ortalığın sakinleşmesini bekleyip, yiyecek toplamaya başladım. Bugün misafirler geldiği için menü çok zengindi. Pasta ve börek kırıntılarına bayılırız. Her neyse ben nevaleyi toplarken birden mutfağın isigi yandı ve "Aaaaa! Karafatma" diye bir ses duydum.

Uyuz adam, ben bir erkeğim Fatma da nereden çıktı. Benim adım İsmail. Böyle şeyler delikanlıyı bozar.

Hadi beni karımla karıştırdın diyelim. Sen ne kadar korkak bir adamsın. Benim kaç katım büyüklüğünde olmana rağmen bu bağırış da ne böyle? O korkunç sesin kesilmesiyle birlikte, sanki ben ona bir şey yapmışım gibi beni kovalamaya başladı. İnanın o kadar da dikkat ediyorum, tabak, çanak bardak üzerinde dolaşmamaya çünkü bu adamın karısı çok titiz.

Bazen diyorum ki bu gıcıkların misafiri geldiğinde git ortalarda dolaş böylelikle utanılacak duruma düşsünler..Ama yapamıyorum işte. Ne olursa olsun, ekmek yediğin tekneye kötü gözle bakmamak gerekir.

Ben eve geldiğim ilk yılları hatırlıyorum da ne güzeldi o günler. Rahmetli kayınbabam ve kayınvalidem beni evlerine kabul etmişlerdi. O zamanlar rahattık, çünkü ev sahibimiz Rıza amca kördü. Bu sebeple evin her yerinde serbestçe dolaşabiliyorduk. Hatta Rıza amcayla aynı sofrada yemek yediğimiz günlerde oldu. Gerçi bizleri görebilseydi nasıl davranırdı bilmem ama o hep yüreğimizde yaşayacak. Rıza amcanın durumu pek iyi sayılmazdı, memur emeklisiydi. Bu evde rahmetli karısınınmış, bu yüzden yiyecek konusunda bu kadar fazla seçenegimiz yoktu. Ama daha mutlu ve huzurluyduk.

Rıza amca bir gün görünmez kazaya kurban gitti. Gerçi onun için bütün kazalar görünmezdi. Rıza amcanın toprağa verildiği gün biz de oradaydık. Karşı komşusu Osman Zeki bey bize geldiğinde ceketini asmıştı. Biz de bunu fırsat bilip ceketin cebine girdik. Ardından Osman Zeki beyle birlikte mezarlığa doğru yola koyulduk. Rıza amcanın üç tane oğlu vardı ama bugüne kadar sadece nüfusta gözükiyorlardı. Hayırsızlar daha ilk günden evi satışa çıkardılar.

Evi şu anda oturan adam ve karısı satın aldı. Eve ayak basmalarıyla kayınbabam ve kayınvalidemi

öldürmeleri bir oldu. Adam sonra iğrenerek cansız bedenleri kağıda sararak çöpe attı. Sanki kendisi çok temizmiş gibi. Halbuki tuvaletten çıktıktan sonra ellerini yıkamadığına defalarca şahit oldum.

Şimdilerde kendine üzerinde rahmetli kayınvalidemin resmi olan bir ilaç almış, durmadan üzerimize sıkıp duruyor Kayınvalidem Sultan hanım gençliğinde fotomodel olduğu için bu tür ilaçların üzerinde resmi bulunuyor. Hatta bir iki reklam filminde de oynamıştı. Ama evlenince mecburen bıraktı. Çünkü kayınbabam tam bir Osmanlı erkeğiydi. Bugüne kadar rahmetli Rıza amcanın anısına bu evde oturduk,artık daha fazla dayanacak halimiz kalmadı. Eşe dosta haber saldık. Kendimize göre bir ev bulur bulmaz taşınacağız buradan. Belki de sizin evinize yerleşiriz hayat bu belli mi olur?